

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 234.260 van 24 maart 2016
in de zaak A. 218.705/IX-8838**

In zake: XXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Alain Légat
kantoor houdend te 9100 Sint-Niklaas
Dr. A. Verdurmenstraat 25
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Emmanuel Jacubowitz en Anthony Poppe
kantoor houdend te 1160 Brusel
Tedescolaan 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 11 maart 2016, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van “[de] beslissing van verwerende partij dd. 22 februari 2016 om de vraag van [XXXX] om zijn ambt als rechter in de politierechtbank Oost-Vlaanderen te blijven uitoefenen gedurende 1 jaar na de leeftijdsgrens van 67 jaar, af te wijzen, omwille van het feit dat er in de huidige constellatie geen nood aan indiensthouding na de leeftijdsgrens is wegens een bevredigende personeelsbezetting wat betreft magistraten (stuk 7)”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 22 maart 2016, om 11.00 uur.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Alain Légat, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Anthony Poppe, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Werner Weymeersch heeft, behoudens wat de kosten betreft, een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten en nadere omschrijving van het voorwerp van het beroep

3.1. Verzoeker is rechter in de politierechtbank Oost-Vlaanderen.

3.2. Op 10 november 2015 verzoekt hij om gemachtigd te worden om zijn ambt voor één jaar te blijven uitoefenen na de leeftijd van zevenenzestig jaar.

De voorzitter van de vrederechters en de rechters in de politierechtbanken van Oost-Vlaanderen geeft op 25 november 2015 als korpsoverste het volgende advies met betrekking tot “de opportuniteit van de indiensthouding voor de rechtsmacht”:

“Betrokkene is een verdienstelijke magistraat met veel ervaring. Hij kreeg meerdere keren de evaluatie ‘zeer goed’.

De politierechtbank Oost-Vlaanderen kende sinds de hervorming een grondige vernieuwing, zowel wat de interne organisatie betreft, als inzake het personeelsbestand.

Het kader bestaat uit 14 magistraten.

Op het ogenblik dat het pensioen van betrokkene zou ingaan op 67 jaar, nl. in april 2016, zullen er 14 titularissen zijn. Dit zijn de huidige 12 titularissen, plus [R.] voorgedragen door de HRJ, en een voordracht die niet werd ingevuld maar waarvan de vacature opnieuw zal worden gepubliceerd.

De procedure voor de vacature voor de vervanging van rechter [V.] in september 2016 is lopende.

Deze situatie heeft tot gevolg dat in functie van de instroom en de werklast van de politierechtbank Oost-Vlaanderen de personeelsbezetting wat betreft magistraten, meer dan bevredigend is.

In de huidige constellatie is er dan ook geen nood aan indiensthouding van deze magistraat, en er zijn evenmin uitzonderlijke redenen om dit te verantwoorden. De vacature voor de vervanging van de betrokkene is overigens inmiddels gepubliceerd.”

3.3. Op 3 december 2015 laat de FOD Justitie aan verzoeker weten dat er voor zijn vervanging geen voordracht is gedaan door de Hoge Raad voor de Justitie en dat de nieuwe vacature ter vervanging van verzoeker ‘on hold’ wordt gezet.

3.4. Het verzoek tot indiensthouding van verzoeker wordt impliciet maar zeker afgewezen bij het koninklijk besluit van 22 februari 2016 – stuk 7 bij het verzoekschrift, waaraan verzoeker ook uitdrukkelijk refereert als voorwerp van zijn vordering. Bij dit koninklijk besluit wordt verzoeker in ruste gesteld op datum van 30 april 2016 ’s avonds, met aanspraak op het emeritaat en de vergunning de titel van zijn ambt eershalve te voeren. Met betrekking tot de indiensthouding van verzoeker bevat de considerans van het koninklijk besluit één overweging, die verwijst naar “het advies dd. 25 november 2015 van de voorzitter van de vrederechters en de rechters in de politierechtbank Oost-Vlaanderen waaruit blijkt dat in de huidige constellatie geen nood is aan indiensthouding na de leeftijdsgrens van betrokkene en dit wegens een bevredigende personeelsbezetting wat betreft magistraten”.

Het koninklijk besluit van 22 februari 2016 wordt op 29 februari 2016 aan verzoeker ter kennis gegeven.

IV. Herinnering aan de schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

V. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Standpunt van de partijen

5. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij diligent is opgetreden. In geval van niet-schorsen van de bestreden beslissing wordt hij op zeer korte termijn geconfronteerd met de abrupte onmogelijkheid zijn werk nog verder te organiseren. De pensioenleeftijd wordt bereikt op 10 april 2016. De zaak is spoedeisend omwille van de beperkte duur van de gevraagde verlenging (1 jaar) zodat het niet-aannemen van de hoogdringendheid van het verzoek zou resulteren in het verstrijken van deze termijn. Verzoekers belang zou volledig verdwenen zijn indien “de twee andere procedures” zouden worden afgewacht. Een uitspraak over de gewone vordering tot schorsing zou te laat komen om zijn nadeel af te wenden.

6. De verwerende partij wijst erop dat een uitspraak over de vordering tot schorsing binnen 45 dagen na het inleiden van het beroep volgt overeenkomstig artikel 17, § 5, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Indien op 11 maart 2016 een gewone vordering tot schorsing was ingesteld dan zou volgens haar een uitspraak in de zaak kunnen volgen op 24 april 2016 en dus vóór

de bestreden beslissing houdende in ruste stelling uitwerking zou hebben gehad. In elk geval zou een arrest in de gewone schorsingsprocedure zeer vlug na de in ruste stelling kunnen volgen zodat verzoeker zijn activiteiten opnieuw zou kunnen uitoefenen. De duur van de annulatieprocedure mag volgens de verwerende partij niet volstaan als argument om de spoedeisendheid aan te tonen.

Beoordeling

7. De termijn van 45 dagen die de Raad van State is opgelegd om uitspraak te doen over een (gewone) vordering tot schorsing is een ordetermijn die wordt nagestreefd maar niet is gewaarborgd. Het bijzondere aan deze zaak is voorts, dat de door verzoeker gevraagde maar hem geweigerde indiensthouding hoe dan ook bij wet in de tijd beperkt is, namelijk tot één jaar. Een schorsingsarrest biedt verzoeker daarenboven nog geen uitsluitel, het betekent enkel dat de verwerende partij zich opnieuw moet uitspreken over zijn aanvraag. Verzoeker brengt met andere woorden de duur van de annulatieprocedure en van de gewone schorsingsprocedure niet zomaar ter sprake om zijn huidige vordering te verantwoorden, maar relateert deze aan de specificiteit van het door hem nagestreefde voordeel. De tijd die de verwerende partij nodig zal hebben om zich na een eventuele schorsing opnieuw uit te spreken – want na een bevolen schorsing ziet de verwerende partij zich weer geplaatst voor een aanvraag van verzoeker waarop hij een spoedig antwoord mag verwachten, ook al heeft hij niet specifiek dit voordeel gevorderd bij wege van voorlopige maatregel – is mede afhankelijk van het eventueel ernstig bevonden middel. Zo kan de schorsingsgrond inhouden dat aan de korpsoverste een nieuw gemotiveerd advies moet worden gevraagd of dat de minister erin moet slagen dragende eigen motieven aan dit advies te substitueren (eerste middel) of dat verzoeker opnieuw moet worden gehoord (tweede middel), waar ook weer tijd overheen gaat. Het ene met het andere betekent dat verzoeker niet kwalijk mag worden genomen dat hij heeft geopteerd voor de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid, welke hem de grootste zekerheid biedt dat over zijn zaak uitspraak wordt gedaan vóór de normale datum van in ruste stelling.

8. De voorwaarde van uiterst dringende noodzakelijkheid is vervuld.

VI. Ernst van het eerste middel

Standpunt van de partijen

9. In een eerste middel voert verzoeker aan dat het motief waarop de bestreden beslissing steunt, namelijk dat er een bevredigende personeelsbezetting is, manifest onjuist is. De onjuistheid ervan blijkt uit een objectieve werklastmeting door de steundienst van het college van hoven en rechtbanken, die verzoeker citeert. In zijn afdeling van de politierechtbank Oost-Vlaanderen zou volgens die studie een personeelstekort bestaan van 1,2 eenheden.

De personeelsbehoefte aan magistraten is sedert deze studie (december 2014) nog gestegen omdat met hetzelfde aantal magistraten of zelfs met een kleiner aantal – één van de collega's is de laatste maanden langdurig afwezig wegens ziekte – in 2014 en 2015 nog meer vonnissen gewezen moeten worden dan tijdens de referentieperiode voor het jaar 2013. Verzoeker vermeldt volgend aantal strafzaken,

in 2013:	5706
in 2014:	6635
in 2015:	7921.

De tendens is dus “duidelijk zeer sterk toenemend met bijhorende bijkomende werkdruk voor politierechters en alle medewerkers”.

Verzoeker wijst voorts nog op de bijkomende strafzittingen die op initiatief van de korpschef bij bijzonder reglement zijn ingepland, met inzet van een derde magistraat om de twee vaste magistraten gedeeltelijk te ontlasten.

Het motief wordt ook tegengesproken door de hangende procedure voor de Hoge Raad voor de Justitie voor de aanwerving van een bijkomende magistraat voor de politierechtbank Oost-Vlaanderen. Verzoeker noemt het “opvallend dat de hangende procedure voor de Hoge Raad van Justitie over de aanwerving van een bijkomende magistraat praktisch gelijktijdig wordt gevoerd met huidige zaak, waarbij omtrent de vraag tot verlenging van een loopbaan voorgehouden wordt dat er een bevredigende personeelsbezetting is”. Hij merkt daarbij het volgende op, verwijzend naar het advies van zijn korpsoverste:

“De in het advies vermelde personeelsbezetting van 14 titularissen wordt noch op datum van advies [...] noch op datum van oppensioenstelling van verzoeker [...] bereikt, vermits er telkens rekening wordt gehouden met een ‘nog te publiceren’ vacature.

De voordracht die niet werd ingevuld [...], maar waarvan de vacature opnieuw zal worden gepubliceerd [...] is zonder twijfel de plaats van verzoeker.

Oorspronkelijk werd de plaats niet ingevuld wegens ‘geen voordracht’ [...], vervolgens werd de plaats niet meer gepubliceerd en ‘on hold’ gehouden in het kader van de lopende procedure/aanvraag tot indiensthouding van verzoeker [...].

Het is op zijn minst merkwaardig dat negatief geadviseerd wordt met betrekking tot de indiensthouding van verzoeker, terwijl in het desbetreffende advies terzelfdertijd wordt vermeld dat de vacature van verzoeker (plaats die vrijkomt ingevolge zijn zgn. ‘gedwongen’ oppensioenstelling) reeds gepubliceerd werd of opnieuw zal worden gepubliceerd, zodat verzoeker, die wenst in dienst te blijven, zal vervangen worden door een ander.

In de huidige geest van besparingen is het merkwaardig dat de voorkeur wordt gegeven aan de uitbetaling van een pensioen + een wedde (nieuwe magistraat) in plaats van enkel maar een wedde.

De weigering tot indiensthouding van verzoeker heeft in de gegeven omstandigheden sowieso geen enkele invloed op de ‘bevredigende’ personeelsbezetting (magistraten) van de politierechtbank Oost-Vlaanderen, vermits het qua kader, na de verwijdering van verzoeker, een nul-operatie zal worden gezien zijn vacature zal ingevuld worden door een nieuwe kracht.”

Het motief wordt ten slotte ontkracht door de vaststelling dat een andere collega-magistraat van de politierechtbank Oost-Vlaanderen wél een gunstige beslissing heeft verkregen.

10. In de nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij dat de bestreden beslissing om de loopbaan van verzoeker niet te verlengen gesteund is op het advies van de voorzitter van de vrederechters en de rechters in de politierechtbank Oost-Vlaanderen, aan wie het naar luid van artikel 383ter van het Grondwettelijk Wetboek toevalt om de opportuniteit van de indiensthouding voor het rechtscollège te beoordelen.

De wetgever heeft de wens uitgedrukt dat er slechts een machtiging zou worden verleend, indien er een “echte opportuniteit” zou bestaan om de magistraat in functie “aan te houden”.

Het advies is gesteund op de volgende vaststellingen:

- het kader van politierechtbank Oost-Vlaanderen bestaat uit 14 leden;
- op het ogenblik van het pensioen van verzoeker zullen er 14 titularissen zijn;
- in functie van de instroom en de werklast van de politierechtbank Oost-Vlaanderen en het kader, volstaat de personeelsbezetting zonder verzoeker;
- er zijn geen uitzonderlijke redenen die de indiensthouding verantwoorden.

In wezen stelt verzoeker dat het kader als dusdanig niet volstaat aan de behoeften die zijn gebleken uit de werklastmeting. Echter kan geen rekening worden gehouden met deze stelling, aangezien de beperking voortvloeit uit de wet en de verwerende partij bijgevolg ter zake over een gebonden bevoegdheid beschikt. Daarom werd aan verzoeker reeds het volgende meegedeeld:

“In concreet kent de politierechtbank Oost-Vlaanderen volgende situatie: Op een wettelijk kader van 14 telt zij momenteel 14 magistraten (100% invulling). Er zijn twee gekende vertrekken in 2016 (waaronder uw pensionering op 1/05/2016), en er is momenteel anticipatief reeds één benoemingsprocedure opgestart voor de invulling van een vacature.”

Aldus blijkt dat het niet onjuist of kennelijk onredelijk is dat het niet echt opportuun werd geacht om verzoeker langer in dienst te houden. Deze beslissing is, gelet op de voormelde motieven, niet kennelijk onredelijk.

De stelling dat de opmerking met betrekking tot de bevredigende personeelsbezetting wordt tegengesproken door de hangende benoemingsprocedure voor een rechter in de politierechtbank te Oost-Vlaanderen is volgens de verwerende partij om de volgende redenen niet correct:

“Immers wordt in het advies meegedeeld dat de personeelsbezetting bevredigend is, rekening houdend met de lopende benoemingsprocedures (stuk 2 a.d.).

Inmiddels werd [R.] benoemd als rechter in de Politierechtbank te Oost-Vlaanderen waardoor het kader thans van 13 naar 14 is gestegen. De benoeming die voortvloeit uit de thans hangende benoemingsprocedure en waarin [U.] voorgedragen werd door de Nederlandstalige Benoemings- en Aanwijzingscommissie van de Hoge Raad voor de Justitie zal ervoor zorgen dat op het ogenblik dat [V.] in ruste wordt gesteld, het kader van 13 eveneens zal behouden blijven (stuk 14 van de verzoekende partij). Bovendien zal nog een vacature worden gepubliceerd waardoor het kader zijn maximum van 14 zal bereiken.

Dat het opvallend zou zijn dat de voormelde benoemingsprocedure wordt gevoerd op hetzelfde ogenblik als de in ruste stelling van de verzoekende partij, is niet correct. Immers werd de vacature zoals de verzoekende partij zelf opmerkt, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 27 oktober 2015, en dus op een ogenblik dat de verzoekende partij nog geen aanvraag had ingediend houdende verlenging van de loopbaan die dateert van 10 november 2015.

Verwerende partij kon dan ook niet op de hoogte zijn van het gegeven dat de verzoekende partij een dergelijke aanvraag zou indienen.”

Ook de stelling dat de bevredigende personeelsbezetting zou ontkracht worden doordat een gunstig advies inzake de indiensthouding werd verleend voor een andere magistraat in de politierechtbank Oost-Vlaanderen (T.), doet volgens de verwerende partij om de volgende redenen niet tot de onjuistheid van de bevredigende personeelsbezetting besluiten:

“De motieven waarop deze beslissing steunt, om met name de ondervoorzitter van de Vrederechters en de Rechters in de Politierechtbank van Oost-Vlaanderen in dienst te houden, kunnen gevonden worden in:

- de ervaring in het burgerlijk contentieux van [T.] in tegenstelling tot de kennis in strafzaken van de verzoekende partij;
- de verantwoordelijkheden van [T.] in de begeleiding en coaching van recent benoemde magistraten;
- de rol die [T.] vervult als ondervoorzitter en als lid van het Directiecomité van de Vredegerechten en de Politierechtbanken te Oost-Vlaanderen (stuk 16 a.d.).

Het is niet kennelijk onredelijk om, gelet op de taken die [T.] vervult binnen de Politierechtbank te Oost-Vlaanderen te besluiten dat de verlening van zijn loopbaan met 1 jaar echt opportuun is. De pertinentie van deze motieven worden overigens niet betwist door de verzoekende partij hoewel zij kennis had van deze motieven bij het indienen van haar beroep van 11 maart 2016.”

Ook het argument dat het, in de huidige geest van de besparingen, merkwaardig zou zijn dat er een pensioen zal worden uitbetaald en een wedde aan de magistraat die hem zal vervangen in de plaats van enkel een wedde indien hij in dienst blijft, doet niet tot de kennelijke onredelijkheid besluiten. De wetgever heeft immers geoordeeld dat de indiensthouding na 67 jaar de uitzondering blijft aangezien zij echt opportuun moet zijn voor de werking van de rechtbank. Budgettaire motieven mogen dan ook geen rol spelen. Een dergelijke beweegreden zou bovendien de aanwerving van de nieuwe magistraten in het gedrang brengen.

Beoordeling

11. Naar luid van artikel 383ter, § 1, van het Gerechtelijk Wetboek, ingevoegd bij wet van 19 oktober 2015, mogen magistraten van de rechterlijke orde “op hun verzoek en op grond van een met redenen omkleed advies van hun korpschef door de Koning worden gemachtigd om hun ambt te blijven uitoefenen tot zij de leeftijd van zeventig jaar respectievelijk drieënzeventig jaar in het Hof van Cassatie hebben bereikt”. De machtiging is een jaar geldig en kan worden hernieuwd.

Overeenkomstig artikel 383ter, § 2, van hetzelfde wetboek bezorgt de korpschef van de magistraat die in dienst wenst te blijven “zijn met redenen omkleed advies” aan de minster van Justitie. Dit advies “heeft zowel betrekking op de opportuniteit van de indiensthouding voor het rechtscollège of het parket als op de meest opportune duur van die indiensthouding”.

12. In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot de wet van 19 oktober 2015 ‘houdende wijziging van het burgerlijk procesrecht en

houdende diverse bepalingen inzake justitie' wordt over deze bepaling de volgende verduidelijking verstrekt (*Parl. St. Kamer* 2014-15, nr. 54/1219-1, 55-56):

“In het Gerechtelijk Wetboek wordt een artikel 383ter ingevoegd om de magistraten de mogelijkheid te bieden om voltijds te blijven werken tot de leeftijd van 70 jaar.

Die mogelijkheid om na de leeftijd van 67 jaar te werken, bestaat reeds voor ambtenaren en voor de personeelsleden van de rechterlijke orde wordt de laatste hand eraan gelegd.

Zij past in de algemene trend volgens welke individuen langer moeten werken. Aangezien de magistraten in principe al moeten werken tot de leeftijd van 67 jaar en zelfs tot de leeftijd van 70 jaar bij het Hof van Cassatie, wordt de pensioenleeftijd niet ambtshalve opgeschoven, maar wordt hen de mogelijkheid geboden om langer te werken als zij zelf daarvoor kiezen.

De machtiging om na de pensioenleeftijd te werken, wordt toegekend voor zover het voor het rechtscollege of het parket echt opportuun is om de magistraat in functie te houden en hij aan de vereiste kwaliteiten voldoet.”

In het commissieverslag is het volgende opgetekend (*Parl. St. Kamer* 2014-15, nr. 54/1219-5, 16):

“Tevens wordt de magistraten de mogelijkheid geboden om voltijds te blijven werken tot de leeftijd van 70 jaar, 73 jaar voor het Hof van Cassatie. Wel is vereist dat zij het gunstig advies bekomen van hun korpschef;”

en (*Parl. St. Kamer* 2014-15, nr. 54/1219-5, 121-122):

“De minister zet het standpunt van de regering uiteen. De regering vindt dat dit het gepaste tijdstip is om de in het Justitieplan vervatte idee voor te stellen dat de expertise van de emeriti magistraten en de eremagistraten maximaal moet worden behouden. De wet bepaalt dat de korpschef ermee kan instemmen dat de magistraten aan de slag blijven tot de leeftijd van 70 jaar bij de gewone hoven en rechtbanken, met uitzondering van het Hof van Cassatie, waar de leeftijd op 73 jaar is vastgesteld – uiteraard op voorwaarde dat de betrokken magistraat daarmee instemt. De vraag van de magistraat moet niet de maximale duur betreffen; hij kan zijn verzoeken hernieuwen. [...] Die maatregel zorgt bovendien voor een besparing, aangezien hij met zich brengt dat niet alleen geen pensioen voor die pensioengerechtigde magistraat moet worden betaald, maar evenmin een wedde van een jonge magistraat. Die maatregel zal een aantal magistraten tevreden stellen omdat zij aan de slag kunnen blijven.”

13. De toelichting bij, en parlementaire bespreking van het nieuwe artikel 383ter doet de Raad van State vooralsnog begrijpen dat de wetgever zich met betrekking tot de magistraten wenst in te schrijven in “de algemene trend volgens welke individuen langer moeten werken”. Hen wordt “de mogelijkheid geboden om voltijds te blijven werken tot de leeftijd van 70 jaar, 73 jaar voor het Hof van Cassatie”. Omdat deze magistraten echter al moeten werken tot de leeftijd van 67 jaar, “wordt de pensioenleeftijd niet ambtshalve opgeschoven, maar wordt hen de mogelijkheid geboden om langer te werken als zij zelf daarvoor kiezen”. In de huidige stand van de procedure vat de Raad van State deze bepaling dus op als het midden houdende tussen een verplichting – langer werken wordt immers niet opgelegd, de betrokkene moet er zelf om verzoeken – en een loutere gunst – rekening wordt gehouden met de “algemene trend” maar ook met de dienstnoden.

Zelfs indien de betrokkene erom verzoekt, is een toestemming dan ook geen uitgemaakte zaak: de wetgever laat rekening houden met de opportuniteit om de magistraat in dienst te houden en met de “vereiste kwaliteiten” waaraan de aanvrager moet voldoen. Hierover moet de korpsverste aan de minister adviseren. De aanvraag – en dus de opportuniteit – wordt jaarlijks heroverwogen.

Binnen die grenzen evenwel, kan de Raad van State de verwerende partij vooralsnog niet bijvallen waar zij stelt dat de indiensthouding na 67 jaar “de uitzondering blijft”, waarbij zij erop wijst dat budgettaire motieven geen rol mogen spelen omdat zulks “de aanwerving van de nieuwe magistraten in het gedrang [zou] brengen”. De “algemene trend” om langer te werken hééft immers cruciaal met budgettaire overwegingen te maken, namelijk de financiële leefbaarheid van het Belgisch stelsel van sociale zekerheid. De minister heeft er overigens uitdrukkelijk op gealludeerd in de bevoegde kamercommissie.

14. Zoals de verwerende partij zelf erkent, bevat de bestreden beslissing geen eigen redenen en heeft zij zich volkomen de motieven van het advies van de korpsoverste eigen gemaakt om de aanvraag van verzoeker te weigeren.

Die motivering is hiervóór, sub 3.2, geciteerd.

15. In de mate waarin verzoeker de cijfers van de werklastmeting zou hanteren om kritiek te geven op de wettelijk vastgelegde personeelsformatie dient de verwerende partij te worden gevolgd waar zij stelt dat de beperking voortvloeit uit de wet.

16. De verwerende partij spreekt echter de resultaten van de objectieve werklastmeting waaraan verzoeker refereert niet tegen. Evenmin trekt zij in twijfel dat het aantal zaken sedertdien nog zou zijn gestegen, zoals verzoeker betoogt.

Verzoekers becijfering wordt voorts door de verwerende partij vooralsnog evenmin weerlegd, in zoverre hij argumenteert dat de hoge en gestegen zaakbelasting zeker ook geldt voor de afdeling van de politierechtbank waarin hijzelf zetelt en dat hierom zelfs een bijkomende magistraat in de afdeling zitting houdt.

Wat die becijferde argumentatie *prima facie* dan wel aangeeft, is dat het wettelijk kader van 14 rechters als personeelsbezetting niet overdreven is, gesteld tegenover de zaaklast.

17. Het is vanuit die vaststelling, zo lijkt, dat de korpsoverste in de eerste plaats de opportuniteit voor het in dienst houden van verzoeker moet beoordelen en adviseren.

Dat doet hij *prima facie* in het door hem gegeven advies niet op een logisch correcte wijze. Hij stelt wel dat de personeelsbezetting “meer dan

bevredigend” is, maar hij rekent daarbij op een volzet kader en dus onmiddellijk ook op de magistraat die in de plaats van verzoeker zal worden benoemd. Dit argument is een omkering van oorzaak en gevolg: dat een nieuwe benoeming leidt tot een volzet kader is het gevolg van de niet-indiensthouding van verzoeker, waardoor het kader met een bezettingseenheid zou dalen. Deze redenering lijkt dus een drogreden. Bovendien geeft de korpsoverste daarmee op het eerste gezicht precies aan dat wanneer verzoeker na zijn in ruste stelling niet zou worden vervangen, de personeelsbezetting niet bevredigend zal zijn. Dit spoort met het cijfermateriaal dat verzoeker heeft voorgelegd.

18. Van tweeën één. Wanneer geoordeeld wordt om verzoeker niet langer in dienst te houden omdat – na zijn pensionering – de personeelsbezetting nog bevredigend is, kan moeilijk worden begrepen dat eenmaal gepensioneerd toch dadelijk een nieuwe vacature wordt uitgeschreven.

19. Tenzij natuurlijk, ten slotte, de weigering om verzoeker in dienst te houden en de keuze om liever een nieuwe aanwerving te doen, geen verband zouden vertonen met de personeelsbezetting *in abstracto*, maar wel met de vraag of verzoeker op zijn leeftijd en in het licht van de dienstbehoeften nog steeds “aan de vereiste kwaliteiten voldoet”. Dat lijkt echter niet in het advies te lezen, aangezien er over verzoeker integendeel wordt opgemerkt dat hij verdienstelijk is, veel ervaring heeft en meerdere keren – verzoeker verbetert: altijd – de evaluatie ‘zeer goed’ verkreeg.

20. Deze vaststellingen volstaan om het middel in zoverre ernstig te bevinden, zonder dat nog moet worden onderzocht of de verschillende behandeling van verzoeker en zijn collega T. eveneens tot de onjuistheid van het motief doet besluiten.

21. Er is voldaan aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die vervuld moeten zijn wil

een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen.

VII. Kosten

22. Wat de vraag van verzoeker betreft om de kosten van de vordering, met inbegrip van een rechtsplegingsvergoeding, ten laste van de verwerende partij te leggen, zij eraan herinnerd dat de bijdrage in de betaling van de kosten, inbegrepen de rechtsplegingsvergoeding, wordt bepaald in het arrest waarin uitspraak wordt gedaan over het beroep tot nietigverklaring of, in voorkomend geval, over de opheffing van de bevolen schorsing.

VIII. Anonimisering

23. Met toepassing van artikel 2 van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 ‘betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State’ vraagt de verzoekende partij dat bij de publicatie van het arrest haar identiteit niet wordt opgenomen.

Dit verzoek wordt ingewilligd.

BESLISSING

1. De Raad van State beveelt de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het koninklijk besluit van 22 februari 2016 waarbij XXXX op 30 april 2016 in ruste wordt gesteld als rechter in de politierechtbank Oost-Vlaanderen.

2. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het geschorste besluit.

3. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van de verzoekende partij niet bekendgemaakt.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 24 maart 2016, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren, kamervoorzitter,
bijgestaan door

Vera Wauters, griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Geert Van Haegendoren